

Lægprædiken d. 25.10.2015, Nørre Alslev kirke kl. 16

Dagens tekst byder på mange perspektiver, som jeg ser det - for det afhænger jo af hvem der ser og hvordan man fortolker teksten.

Spørger man en sundhedsperson vil nogle mene, at det kan forklares naturvidenskabeligt, med at det er drengens stærke immunforsvar som gør ham rask.

Spørges en religionsforsker, kan vi få forklaringer på hvordan tro og overtro har været anvendt på godt og ondt igennem tiderne - og medvirket til ufred, helt op i vores tid.

Hvis vi nu spørger en historiker – ja lad os blot spørge en lokal – vil vi høre fortællinger om pilgrimsvandring til den hellige kilde ved Kippinge Kirke. Eller måske får vi lov til at høre om den fattige bonde, der i året 1835, sidder omkring bordet med sin familie. De er ulykkelige over deres elendighed, og er døden nær af sult. Men for sønnen er der stadig et håb og en tro på at hjælpen vil komme – og han trodser sin fars forbud om at pløje den mark som ligger brak - man mener den er besat af onde onder. Noget måtte gøres, mener sønnen - og hvad sker der – et stort bronze kar fyldt med sølv kommer frem af plovens greb. Den fattige bondesøn finder Danmarks næststørste sølvskat fra Vikingetiden, nedgravet i 900 tallet 15- 20 meter fra strandbredden i Vålse Vig. (Kan ses på Nationalmuseet i København)

Dagens tekst og den historiske fortælling får mig ind på begrebet mirakler - for det er jo et mirakel vil mange af os tænke - at den syge søn bliver rask, at bonden i Vålse får en findeløn og mest af alt lyst til livet igen.

I daglig tale siges: ”Miraklernes tid er ikke forbi”, nogle vil mene et mirakel skal ses som et tegn eller som et symbol - men hvad forstås egentligt ved et mirakel – ordet kommer af det latinske MIRARI, som betyder, at undre sig, det kan være over hændelser der har en uforklarlig, guddommelig årsag – som et ord/tegn fra Gud.

Men skal vi ikke have lov til at undres – for der er jo bare oplevelser her i livet, som vi mennesker ikke kan eller skal begribe; men blot **tro** på.

Nu bevæger jeg mig ind omkring - det åndelige perspektiv, som er langt mere kompliceret - i hvert fald for mig at besvare, men det vil jeg alligevel forsøge med nogle af mine egne oplevelser.

Jeg vil tage udgangspunkt i noget som optager mig, **En** tro på at hjælpen findes, når der er behov herfor - dette kan udmærke sig forskelligt - i bøn men også i mødet mellem mennesker og de relationer som kan opstå. (ved relation kan forstås en forbindelse, sammenhæng eller netværk)

Ligesom her i teksten i mødet mellem Jesus og den ulykkelige far. En ulykkelig far som gør det, som de fleste af os ville gøre, søge hjælpen hos et menneske som vi har tillid til og har hørt kan hjælpe (Jesus havde gjort vand til vin).

Den ulykkelige embedsmand giver sig på vandring med et håb og en tro på, at hjælpen vil komme til ham. Han som er rig og kan købe sig til alt, han kan dog ikke købe sig til en rask søn.

Det at blive set og forstået af andre, kender vi jo alle godt, vi bliver glade i vore hjerter, og det siges at glade hjerter lever længst. Min 1. oplevelse/historie:

I denne sommer talte jeg med en kær veninde, som fylder 100 år til marts - hun er så livsbekræftende at tale med. Vi talte om det med at mestre bekymringer, og hun fortalte om hvordan hun havde klaret hverdagens problemer når de tårnede sig op, ved at sige til sin mand: ” *der kommer en løsning, i næste uge kan de være væk* ” Et eksempel på håb og en tro på, at hjælpen vil komme. En relation skabes, hvor hun ikke blot hjælper sin mand – men også sig selv og nu mig i løbet af samtalen. I mødet handler det ikke kun om dig eller mig, det er den gensidighed som opstår igennem den ægte dialog når vi hjælper hinanden.

Men det andet menneske, den ulykkelige far, møder er jo ikke noget helt almindeligt menneske, for det er Jesus, som hjælper ham, og jeg **tror**, at det Jesus også kan vise os her - er hvad der kan ske i mødet med et andet menneske, som man giver en hjælpende hånd eller et venligt ord, det får man tifoldigt igen, som her i teksten hvor hele embedsmandens hus blev troende.

Vi er alle lige for Gud uanset social status – og **det vigtigste** er troen på Gud – og at han tror på mig, omsat til jeg tror på at andre er der for mig og jeg for dem – at der kommer en god relation ud af vort møde, kan også forstås som omsorg. Vi skal tro på ordet, og ikke vente på at mirakler skal opstå for at tro – men at tro på de gode relationer - Vi er ingenting i os selv, det er først i den gode relation til andre, at vi trives og udvikler os, modsat mobning, når vi udsættes herfor.

Vi har alle brug for relationer til andre mennesker, når vi er ulykkelige og når vi er glade.

Den danske filosof K.E. Løgstrup har sagt om Lykke :

Lykke er ikke, at det lykkes, men er det, vi kommer ud for.

Lykke er altså ikke en sindstilstand, men en relation.

At de andre er der, at man ikke er Palle Alene i Verden

At man kan opleve mere ved at leve end ved at fantasere.

Til at illustrer oplevelsen af en lykkelig relation kommer min næste oplevelse:

Mit kære barnebarn Ellen, som er 5 år – vi er på vandring rundt i vores have – Ellen er i øjeblikket også optaget af nogle af livets store spørgsmål:

Ellen siger : ”*Farmor jeg vil gerne have du lever så længe, at du ser jeg får børn – hertil kan jeg jo kun svare, at det vil jeg også rigtig gerne, men det er der jo ingen sikkerhed for. Men jeg fortsætter – og siger : du skal vide, jeg altid vil være hos dig.* Ellen siger: *vil du så være en engel og side på en sky – ja, der vil jeg også være – for når **du har tid** til at tænke på mig, vil jeg være der, du kan blot ikke se mig rigtig.* – Hm pause

”*Er det – også sådan med Jesus*”, spørger Ellen – *ja, svarer jeg - han er i blandt os og holder øje med hvordan vi har det, og om vi er gode ved hinanden.* Pause – Ellen siger: ”*sådan tænkte jeg også forleden dag i børnehaven, da jeg blev spurgt om jeg ville være med til at ødelægge en leg for nogle andre børn.* Hvad svarede du så Ellen – *Jeg sagde nej, for jeg vil nemlig ikke være ond*”

Det er et af disse små mirakler i hverdagen, **ja hvor selve livet mærkes** og hvor man som farmor kan nyde livets dessert. Et eksempel på en relation på lykke, men også på hvor tæt det onde kan være på os.

Ingen af os kan jo vide os sikre, men vi må tro på, at der er noget der er større end det onde – når ulykken rammer kan vi pludselig opleve, at befinde os et sted, som vi ikke kendte – vi har været på en slags troens vandring – hvor vi heri finder afklaring og trøst, ligesom den ulykkelige far i dagens tekst.

Vi kender alle Søren Kierkegårds berømte citat: “*Tab for Alt ikke Lysten til at gaae: jeg gaaer mig hver Dag det daglige Velbefindende til og gaaer fra enhver Sygdom; jeg har gaaet mig mine bedste Tanker til, og jeg kjender ingen Tanke saa tung, at man jo ikke [kan] gaae fra den.*”

Heri ligger der en god vejledning -

Vi ved også at Søren Kierkegaard mødte mange mennesker på sin vej, som han talte med og fik inspiration - igen et eksempel på hvor stor betydning mødet og relationen har til andre.

Dagens tekst er i den grad aktuel i forhold til alle de relationer der opstår på de sociale medier. Hvor det kan gælde om at i scenesætte sig selv, endog forsøge at gøre sig kønnere og klogere for at få opmærksomhed – det siges vi har 7 intelligenser, og jeg tror den sociale er så fundamental, i mødet – relationen, ja samværet med andre - for man kan fungerer som menneske og føle sig set og elsket. Den fysiske tilstedeværelse med nærvær og omsorg kan aldrig erstattes af den elektroniske kommunikation.

Som i dagens tekst er faderen fyldt af angst for at miste sin søn, men også en glæde over det han har - **angst – sorg og glæde** er tæt forbundet. I mit arbejde som sygeplejerske, men også privat i tabet af minde kære, her har jeg oplevet de sværeste øjeblikke, men samtidigt set hvordan nærvær og omsorg kan blive stærkere igennem sorgen.

Tro er forbundet med håb og tillid om noget bedre selv i de sværeste situationer:

Min 3. oplevelse er fra mit arbejde hvor jeg skiftede job fra et hospital til et andet – Her skulle jeg indgå i et samarbejde med en større lægegruppe. Der gik nogen tid med spydige bemærkninger, for sådan en sygeplejerske skulle ikke komme her med gode råd. **Sådan opfattede jeg det !** Til sidst blev det mig for meget, og med rystende stemme og hjertet oppe i halsen, fik jeg overfor hele gruppen sagt hvordan jeg oplevede at arbejde sammen med dem. Og tænk – det som jeg kun kunne drømme om, blev virkelighed. Fra den dag skete en ændring vi fik et fantastisk samarbejde, faktisk det bedste sted jeg har arbejdet. Det lykkedes, og den gode relation kom – ikke kun fordi gruppen ændrede sig, men jeg blev også selv bevidst om min egen adfærd.

Igen vil jeg anvende et af Søren Kierkegaard citater – han har sagt :

”At vove er at tabe fodfæste for en stund, ikke at vove er at tabe sig selv”. Så vi har ligesom den ulykkelige far i dagens tekst et ansvar for at gøre noget, at handle og tro og håbe på, at der kommer en løsning.

Som i dagens tekst bliver faderen ikke magtesløs, men handler – fordi han igennem sin angst får mod til at tro på, at der er en hjælp. Han har et håb om at noget vil blive bedre, og han tør sætte sig selv i spil og løbe en risiko for at blive afvist eller i værste fald at sønnen dør medens han er borte.

Man skal turde løbe en risiko i mødet med et andet menneske – man har også selv et ansvar for sin tilværelse.

Min sidste oplevelse, er fra vores ferie i New Orleans, det er dagen før orkanen Katrina – der deltog vi i en Gospel Gudstjeneste, i et af de mest belastede kvarter. Vort hotel havde advaret os – det var ikke et sikkert sted at færdes – så derfor tog vi af sted i taxa – men Vi kom og blev mødt af den mest hjertelige menighed og præst – det var nok heller ikke hver dag de så hvide i deres kirke - alt bar præg af stor fattigdom i dette sorte kvarter –

Men de havde et stort overskud – måske på grund af deres fællesskab - de gode relationer, de havde deres tro og musik – en stærk gruppe, som bad og sang for hinanden og for os - at deres danske gæster måtte komme godt hjem til Danmark.

Vi tog ingen taxa hjem ! men vandrede til hotellet fyldt med glæde i vores hjerter -

Næste dag skete katastrofen og de mennesker vi havde mødt, blev oversvømmet og mistede alt.

Her oplevede vi trods kulturelle forskelle, religion og levestandard en gruppe mennesker med glade hjerter og lysende øjne, som havde **en tro** og som gav os mere end vi kunne give dem i vort møde – og der blev skabt en relation vi aldrig glemmer.

Vi må være åbne overfor hverdagens små mirakler –
Vi må håbe og tro på at hjælpen er at finde
Vi må værne om vores glade hjerter
Vi må passe på hverandre.

Amen

Kathe Torp Jensen/oktober 2015

